

РЕЙ БРЕДЪРИ ЩЕ ИМА ТИХИ ДЪЖДОВЕ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Говорещият часовник в дневната пропя *Тик-так, седем часът, време е за ставане, време е за ставане, седем часът!*, сякаш се страхуваше, че никой няма да го послуша. Къщата бе смълчана и пуста в утрото. Часовникът продължаваше да тиктака, повтаряше отново и отново звуците в празнотата. *Седем и девет, време за закуска, седем и девет!*

В кухнята печката за закуска изсъска и изхвърли от топлата си утроба осем идеално изпечени филийки, осем яйца на очи и шестнайсет резенчета бекон, две кафета и две чаши студено мляко.

— Днес в Алъндейл, Калифорния, е четвърти август две хиляди двадесет и шеста година — обади се друг глас от тавана на кухнята. Повтори датата три пъти, да не би случайно да бъде забравена. — Днес е рожденият ден на господин Федърстоун. Днес има годишнина от сватбата на Тилита. Трябва да се плати застраховката, а също така водата, газта и осветлението.

Някъде в стените изщракаха релета и ленти със записи се плъзнаха пред електрически очи.

Осем и една, тик-так, осем и една, хайде на училище, хайде на работа, бързо, бързо, осем и една!

Но нямаше затръшване на врати, не се чуха звуците на гумени подметки по килимите. Навън валеше. Метеорологическата кутия на входната врата тихичко пропя „Дъждец, дъждец, по-скоро спри! Върни се и чадъра си вземи...“ А дъждовните капки барабаняха и отекваха в празната къща.

Гаражът отвън звънна и вдигна врата, разкри готовата за път кола. След дълго очакване вратата отново се затвори.

В осем и половина яйцата бяха изсъхнали, а филийките бяха станали на камък. Една алуминиева стъргалка ги изхвърли в умивалника и горещата вода ги замъкна към металното гърло, което ги погълна и запрати към далечното море. Мръсните съдове бяха спуснати в миялната машина, откъдето се появиха блестящи и сухи.

Девет и петнайсет, време за почистване — пропя часовникът.

От тайниците в стената изскочиха дребни мишки-роботи. По стаите запъплиха малки почистващи животинки от метал и гума. Сновяха между столовете, въртяха косматите си колелца, разресваха килимите, изсмукваха невидимия прах. Накрая изчезнаха в

скривалищата си, подобно на някакви тайнствени нашественици. Розовите им електрически очи угаснаха. Къщата бе чиста.

Десет часът. Слънцето надникна иззад дъждовните облаци. Къщата се издигаше самотно в града от развалини и пепел. Тя бе единствената оцеляла. Нощем руините на града излъчваха радиоактивно сияние, което можеше да се види от мили.

Десет и петнайсет. Пръскачките в градината се завъртяха сред златни струи, изпълниха мекия утринен въздух с ярки пръски. Водата миеше прозорците, спускаше се по овъглената западна стена на къщата, чиято бяла боя бе равномерно изгоряла. Цялата западна фасада бе черна с изключение на пет места. Тук се виждаше силует на мъж, косящ тревата в градината. Там, сякаш на снимка, една жена се бе навела да откъсне цветя. Още по-нататък, подобно на образи, жигосани само за един титаничен миг върху дърво, се виждаха малко момче с вдигнати нагоре ръце; над него — хвърлена топка, а от другата страна — момиче, също вдигнало ръце да поеме пас, който никога нямаше да завърши.

Петте петна боя — на мъжа, жената, децата и топката — се бяха запазили. Останалото бе тънък слой въглен.

Леките пръски изпълваха градината с падащи светлинки.

Колко добре бе опазила спокойствието си до този ден къщата! Как предпазливо бе питала: „Кой там! Кажете паролата!“ и след като не бе получавала отговор от самотните лисици и мяукащи котки, бе залоствала прозорци и спускала щори със старомоминска загриженост за самозащита, граничеща с механическа параноя.

Трепваше при всеки звук. Ако някое врабче докоснеше прозорец, щората рязко се вдигаше и стреснатата птичка отлиташе! Никой, дори птичката, нямаше право да докосва къщата!

Беше олтар с десет хиляди прислужници, големи и малки, служещи и грижещи се в хор. Но боговете си бяха отишли и религиозният ритуал продължаваше безсмислено и ненужно.

Дванадесет часът.

Едно треперецо куче изскимтя на верандата.

Предната врата разпозна гласа му и се отвори. Кучето, навремето огромно и едро, а сега приличащо на опърпана торба кокали, влезе, оставяше кални следи. Зад него зацъкаха мишките, ядосани, защото трябваше да събират мръсотията, ядосани от създадените неудобства.

Парче от сухо листо бе издухано през процепа под вратата, но панелите в стената рязко се отвориха и от тях бързо изскочиха медни плъхове-чистачи. Противните прашинки, косми и хартия бяха хванати в миниатюрни стоманени челюсти и откънати в дупките. Оттам бяха спуснати по тръби до мазето и стенещия отвор на пещта за боклук, притаила се като някакъв зъл Ваал в тъмния ъгъл.

Кучето изтича горе, лаеше истерично пред всяка врата. Накрая разбра онова, което бе разбрала и къщата — че тук царува единствено тишината.

Подуши въздуха и задраска по кухненската врата. От другата страна фурната приготвяше палачинки и къщата се изпълваше с аромата на печено и кленов сироп.

Устата на кучето се напълни със слюнка, то легна пред вратата, душеше с пламнали очи. После затича диво в кръг, мъчеше се да си захапне опашката, завъртя се бясно и накрая умря. Остана цял час да лежи в гостната.

Два часът, пропя гласът.

Усетили най-сетне едва доловимата миризма на разложението, мишите легиони забръмчаха като сиви листа, духани от електрически вятър.

Два и петнайсет.

Кучето беше изчезнало.

Пещта в мазето внезапно пламна и нагоре в комина се понесе вихрушка от искри.

Два и трийсет и пет.

От стените на вътрешния двор се появиха маси за бридж. Картите полетяха, раздадени по местата им. На дъбов тезгях се появиха чаши мартини и сандвичи с яйца. Засвири музика.

Масите обаче останаха празни, а картите — недокоснати.

В четири часа масите се свиха като огромни пеперуди и се прибраха в стените.

Четири и половина.

Стените на детската стая светнаха.

Появиха се животни — жълти жирафи, сини лъвове, розови антилопи и лилави пантери, лудуващи в кристалната маса. Стените бяха от стъкло. Реагираха на цветове и въображение. Скрити филми се

завъртяха по добре смазани механизми и стените оживяха. Подът на стаята бе изтъкан така, че да наподобява свежа ливада. В нея сновяха алуминиеви бръмбари и железни щурци, а в горещия неподвижен въздух сред острите миризми на животински дири запърхаха пеперуди от деликатни червени тъкани! Чу се звук като от голям разбунен кошер в тъмен кожен мях, като ленивото мъркане на дремещ лъв. Последва тропот на стадо окапи и шепот на свеж тропически дъжд като други копита върху спечената от слънцето трева. Стените се разтвориха в далечината, превърнаха се в безкрайни изсъхнали равнини и топло небе. Животните се пръснаха из трънаци и водоеми.

Това бе детският час.

Пет часът. Ваната се напълни с чиста гореща вода.

Шест, седем, осем часът. Съдовете за вечеря се движеха като при фокус, а в кабинета се чу изщракване. В металната стойка срещу камината, в която сега гореше огън, се появи запалена пура с един пръст мека сива пепел, която пушеше и чакаше.

Девет часът. Леглата включиха скритите си реотани — нощите тук бяха хладни.

Девет и пет. От тавана на кабинета се разнесе глас.

— Госпожо Маклелън, кое стихотворение желаете да чуете тази вечер?

Тишина.

— Тъй като не изказвате предпочитание, ще избира нещо наслуки — каза гласът. На заден фон зазвуча тиха музика. — Сара Тийсдейл. Ваша любима, доколкото си спомням...

*Ще има тихи дъждове и мокра пръст
и лястовички ще кръжат околоръст;*

*пак из блатата жабешки квак,
белите сливи ще цъфнат пак;*

*птички ще пеят в ясни зори
над зелени поля и гори;*

*и никой няма да помни, знай,
войната и нейния край.*

*Няма да има жалобен вик,
ако човекът изчезне в миг.*

*Дори Пролетта, щом дойде пак,
не ще усети защо и как.*

Огънят гореше в камината, пурата се разпадна в купчинка пепел в пепелника. Празните кресла стояха обърнати едно срещу друго между смълчаните стени. Свиреше музика.

В десет часа къщата започна да умира.

Задуха вятър. Клонът на едно дърво се отчупи и се удари в кухненския прозорец. Върху печката се разби бутилка почистващ препарат. За миг помещението избухна в пламъци!

— Пожар! — изпищя един глас.

Светлините запремигнаха, от помпите на таваните бликна вода. Препаратът обаче потече по линолеума и се промуши под вратата.

— Пожар, пожар, пожар! — завикаха в хор още гласове.

Къщата се опита да се спаси. Вратите се затваряха плътно, но прозорците се чупеха от горещината и вятърът раздухваше пламъците още по-силно.

Къщата заотстъпва, понеже огънят с безбройните си гневни искри плъзна с изпепеляваща лекота от стая в стая, след което продължи нагоре. От стените изскочиха водни плъхове, изстрелваха водните си запаси и бързаха да ги попълнят. От пръскачките се посипа механичен дъжд.

Твърде късно. Някъде някаква помпа изстена, сви рамене и спря. Дъждът спря. Запасите от вода, с която в течение на толкова много спокойни дни се пълнеха вани и се миеха съдове, бяха изчерпани.

Огънят пращеше нагоре по стълбите. Погълна като деликатеси картините на Пикасо и Матис, изпичаше маслената плът и прочувствено схрускваше платната на черни стърготини.

Лежеше в леглата, гледаше през прозорците, дори сменяше цвета на завесите!

После дойде помощта.

От капандурите на тавана надникнаха слепи роботски лица и техните уста-вентили започнаха да бълват зелен химикал.

Огънят отстъпи, както би отстъпил слон при вида на мъртва змия. Сега по пода се гърчеха двадесет змии и убиваха пламъка със студената си зелена отровна пяна.

Огънят обаче бе хитър. Изпрати пламъци от външната страна на къщата нагоре към тавана, където бяха помпите. Експлозия! Мозъкът на тавана, който управляваше помпите, се пръсна в бронзови шрапнели по гредите.

Огънят се втурна обратно към всеки килер и стенен гардероб и подхвана окачените там дрехи.

Къщата потрепери с дъбовите си кости, оголеният ѝ скелет се загърчи от жегата, нейните жици — нервите ѝ — се оголиха като под скалпела на хирург, свалящ кожата и разкриващ червените вени и капиляри, трепереци в нажежения въздух. Помощ, помощ! Огън! Бягайте, бягайте! Горещината пръскаше огледала като ранен зимен лед. Пожар, пожар, бягайте, бягайте, виеха гласовете като трагична детска песничка — десетки гласове, ту високо, ту тихо, като умираци самотно в гората деца, изоставени съвсем сами. Един, два, три, четири, пет гласа умряха.

Джунглата в детската стая гореше. Сини лъвове ревяха, пурпурни жирафи скачаха насам-натам. Пантери бягаха в кръг и сменяха цветовете си, и десетки милиони животни побягнаха пред огъня и изчезнаха в далечината към реката, от която се вдигаше пара...

Още десет гласа умряха. В последния миг, на фона на огнената лавина, можеха да се чуят други гласове, които продължаваха едновременно да казват колко е часът, да пускат музика, да косят тревата в градината с помощта на дистанционно управлявана косачка, да разтварят като обезумели чадър, да отварят и затръшват вратата... хиляди неща се случваха едновременно като в някое часовникарско ателие, в което всички часовници отмерват времето един през друг в един безумен хаос и същевременно в единство; с писъци последните мишки-чистачи се втурнаха храбро навън, за да махнат отвратителната пепел! А един глас, без да обръща внимание на обстановката, продължаваше да чете стихове в горящия кабинет, докато филмовите ролки изгаряха, докато жиците се стапяха и схемите се разпадаха.

Огънят пръсна къщата и тя рухна, и вдигна във въздуха облаци от искри и дим.

Миг преди да се изсипе дъждът от огън и греди, печката в кухнята с лудешка скорост приготвяше закуска — десет дузини яйца, шест нарязани на филийки хляба, двадесет дузини резенчета бекон — а огънят поглъщаше всичко това и караше печката да работи още и да съска истерично!

Трясък. Таванският етаж рухна в кухнята и гостната. Гостната — в сутерена, сутеренът — в мазето. Фризери, кресло, филмови ленти, платки, легла — всичко се превърна в безформена купчина разнебитени скелети.

Дим и тишина. Ужасно много дим.

Зората бавно надникна от изток. Една-единствена стена стърчеше самотно над развалините. От нея последният оцелял глас повтаряше отново и отново думите, докато слънцето изгряваше над купчината руини:

— Днес е пети август две хиляди двайтсет и шеста, днес е пети август две хиляди двайтсет и шеста, днес е...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.